

Péntek délben, 1714. július 20-án, Peru legszebb hídja leszakadt, s öten, akik éppen átmenőben voltak, a mélységbe zuhantak. Ez a híd a Lima és Cuzco közötti országutat kötötte össze, s naponta száz meg száz ember haladt át rajta. Fűzfavesszőből fonták az inkák, több mint egy évszázaddal ezelőtt, s a városba érkező idegeneket mindig elvezették ide, hogy megmutassák nekik. Afféle vékony lécekből összeeskábált bürü volt ez, melyet a szakadék fölé helyeztek, száraz venyigekarfával. A lovaknak, a kocsiknak meg a gyaloghintóknak százlábnyival le kellett térniük, tutajon kellett átkelniük a szűk záporpatakon, de hát senki sem került le a parthoz a poggyászával, még az alkirály sem, még a limai érsek sem, inkább gyalogszerrel ballagott át Szent Lajos király híres-nevezetes hídján. Maga Franciaországi Szent Lajos örködött föl a nevével s a kis vályogtemplommal a túlsó parton. Úgy rémlett, a híd ama dolgok közé tartozik, melyek örökké megmaradnak, el se lehetett képzelni, hogy egyszer majd leszakad. A peruiak a szerencsétlenségről hallván keresztet vetettek, azt számígtatták magukban, mikor is haladtak át rajta utoljára, s mikor szándékoztak újra átmenni. Az emberek suttogva ténferegtek körülötte, mintegy megbabonázva, s képzeletükben átélték, hogy ők maguk is belezuhantak a szakadékba.

A székesegyházban ünnepélyes gyászistentiszteletet tartottak. Az áldozatok holttestét úgy-ahogy összeszedték, úgy-ahogy különválasztották egymástól; s a szép Lima városában mindenki magába szállott. Cselédnányok visszaadták a karkötőket, amelyeket úrnőiktől csentek, s az uzsorások kenetes és dühös beszédeket tartottak feleségüknek az uzsora védelmére. De mégis nagyon furcsa volt, hogy ez az esemény oly mély nyomot hagyott a limaiakban, mivelhogy ebben az országban az efféle szerencsétlenségek, melyeket az írástudók oly megdöbbenően "Isten ujjá"-nak neveznek, fölöttébb gyakran fordultak elő. Az árvíz állandóan városokat mosott el, hetente pusztított földrengés, tornyok hullottak jámbor férfiakra és nőkre minden időben. Nyavalyák dúltak szakadatlanul a vidéken, s az aggkor elragadta a legtiszteletreméltóbb polgárokat. Ezért volt meglepő, hogy a peruiakat oly különösképp érintette Szent Lajos király hídjának leszakadása.

Mindenki mélységesen megrendült, de csak egyvalaki foglalkozott vele tüzetesebben: Juníper atya. A különös véletlenek sorozatos összejátszása folytán, melyben holmi isteni rendeltetést is lehetne gyanítani, ez a kis hirtelenszőke észak-olaszországi ferences barát véletlenül Peruban térítgette az indiánokat, és véletlenül szemtanúja volt a szerencsétlenségnek.

Ez a végzetes dél nagyon forró volt, s Juníper atya, aki egy lankán ereszkedett alá, megállapodott, hogy homlokát törölje, és a távoli havas, csorba hegyormok panorámáját szemlélte, majd az alanti szakadékot, mely hemzsegett a zöld fák s zöld madarak bokrétáitól, fölötté a fűzfavessző-bürüvel. Öröm lakozott lelkében: a dolgok nem álltak rosszul. Számos kis elhagyott templomot újból kinyitott, az indiánusok özönlenek a hajnali misére, s az átváltozás pillanatában úgy nyögnek, mintha szívük akarna kettérepedni. Talán a havasokból feléje áramló kristálylevegő tette, talán az, hogy egy pillanatra eszébe ötlött egy zsoltár, s megillette szívét, azt parancsolta neki, hogy tekintetét az áldott hegyekre emelje. Mindenesetre békét érzett szívében. Aztán a hídra pillantott, és ekkor reccsenő zaj hasította át a levegőt, mint hogyha valami hangszer húrja pattan el lakatlan szobában, és látta, amint a híd kettéválk, s öt kis hadonászó hangya pottyán le a völgybe.

Minden más emberfia így szólt volna magában titkos örömmel:

- Tíz perccel később én magam is!...

De Juníper atyában más gondolat villant föl:

- Miért történt ez éppen ezzel az öttel?